

Tinnitusmysteriet

Af Torben Magnild Husum

Jeg mødte første gang Tom i en luftballon. Jeg havde ikke fløjet med varmluftsballon før og så ganske frem til oplevelsen. Der stod jeg med spændingen boblende i maven, da en skrupskør klaphat pludselig hoppede op i kurven.

"Følg efter den fugl!" bjæffede han. "Kom nu sløve padder! Den slipper væk!"

Siden den dag har vi været venner af en slags. Det er mig umuligt ikke at følge hans skøre liv og mere eller mindre vanvittige sager. Han, på den anden side, synes at værdsætte min 'hjælp'. Også selvom den ofte kun består i at lægge billeder af hans skøre indfald på *instagram* med sarkastiske bemærkninger – til stor morskab for min ret begrænsede sociale omgangskreds. Historien med fuglen må I få en anden dag; men jeg kan her afsløre, at vi aldrig fik fanget den. Faktisk kom luftballonen aldrig fra jorden, da Tom i frustration over mit nøleri fik ødelagt varmluftsmekanismen, så ballonen slet ikke kunne styres eller lette fra jorden. Fuglen var en kanariefugl og var undsluppet fra et bur i en ældre dames lejlighed.

I dag drejede det sig om en helt anden sag. Jeg vidste ingenting om den. Vi sad i min bil på vej til Helsingør. Måske var det en af grundene til, at han trak mig med overalt – det at jeg faktisk havde en bil.

"Jeg synes stadig, at en slange er bedst." Tom kiggede på mig, mens han sagde det og kneb øjnene sammen, så jeg ikke helt kunne tyde, om han var alvorlig.

"En slange?" fløj det ud af mig. "Gør du nar? De fleste folk hader slanger. De er koldblodige og sleske dræbere. For slet ikke at tale om arvesyndsmysten, hvor slangen ..." Tom afbrød mig.

"Pjat! Folk er slet ikke klar over, at slangen gjorde Eva en tjeneste. Hun ønskede selv at blive lokket ud af kedsomheden og bum! Der kommer slangen så til undsætning."

"Hvad med en ugle? Den er symbol på klogskab, visdom, alder. Folk har respekt for uglen. Den er et klogt dyr".

"Ha!" udbrød Tom med en sådan kraft, at jeg næsten svang over i den modsatte

vejbane. "Uglen - et klogt dyr? Det er en skide illuminatiløgn. Uglen er torskedum. Den er dum, dum, dum."

Jeg valgte at ignorere ham. Når Tom var i dette humør, skulle man passe på ikke at få en kilometerlang enetale om alle hans konspirationsteorier, hvor emner hang sammen på de mest obskure måder. Jeg klappede derfor i. Vi havde i samtalen forsøgt at finde, det han kaldte et 'åndedyr' til bureauets logo. Et dyr som udtrykte indbegrebet af, hvad han beskæftigede sig med. Han ville ikke kalde det et detektivbureau, men kaldte alligevel sommetider mig sin *Watson* med en skælmsk tone. Hans klienter var folk, der tit var ligeså skøre som ham selv: Konspirationsfanatikere, blomsterhippier, religiøse ekstremister og af en eller anden grund en masse ældre damer. - "De elsker min energi," plejede Tom at sige.

"Nej. Slangen er perfekt!"

Tom var ikke indstillet på at stoppe samtalen og fortsatte ufortrødent.

"Den udtrykker hjælpsomhed – evaprincippet. En helbredende, kurerende effekt, det hippokratiske princip – *primum non nocere*. For slet ikke at nævne spirituel udvikling og kundalini. Men måske lidt for *reptilisk* for visse folk."

Jeg forholdt mig stadig tavs og resten af turen til Helsingør foregik i stilhed - bortset fra et norsk indieband på bilradioen. Tom sad begravet i dybe tanker.

#

"Lone," sagde den ældre dame. "Lone Svendsen".

"Eske ... Tom Eske," sagde Tom. Han foretrak at præsentere sig selv på denne måde. Det fik ham til at lyde lidt som James Bond og som han sagde: "Jeg er jo en slags hemmelig agent." Det var også en måde at undgå de største latterudbrud, der ofte var resultatet, når folk hørte hans fulde navn den første gang.

"Ole Knaptorp," indskød jeg. Den ældre dame nikkede og tog imod Toms fremstrakte hånd. Hun forsøgte at smile.

"Vi kondolerer," sagde Tom og klemte hendes venede hånd.

"Mange tak," svarede damen og trak sin hånd til sig. Hun gned den let med den anden. Tom havde sikkert endnu engang klemt alt for hårdt.

"Deres mands ... lig er blevet afhentet?" spurgte Tom.

Spørgsmålet greb åbenbart Lone Svendsen lidt på det gale ben. Hun kiggede overrasket fra Tom til mig og tilbage igen.

"Ja," sagde hun endelig. "De hentede ham i går aftes."

"Meget uheldigt," sagde Tom. "Jeg kunne godt have tænkt mig at undersøge det ... ham."

"Vil I ikke have en kop kaffe?" spurgte Lone.

"Hellere et glas vand," sagde Tom. "Men Ole vil nok gerne have kaffe".

Deri tog han ikke fejl og vi befandt os snart siddende ved den ældre dames køkkenbord.

"Lone," sagde Tom i et tonefald, der lød, som om de havde haft et livslangt venskab. "Du bør ikke have hundekurven stående så tæt på vandrørene."

Typisk Tom at starte en så følsom og delikat samtale med noget komplet irrelevant, der kun gav mening for ham selv. Lone Svendsen blev da også bragt lidt ud af fatning af bemærkningen.

"Hvad mener du ... Tom?" fik hun formuleret.

"Der er et kritisk felt af Orgon-energi lige der, hvor vandrørene løber sammen. Det er ikke sundt for din hund at sove der," svarede Tom roligt og sagligt, som om det var det mest naturlige i verden. Lone stirrede på ham, om muligt endnu mere forvirret.

"Men lad os tale om din mand," afbrød Tom sig selv. "Jeg kan forstå, at der var flere specielle ting ved hans helbred?"

"Ja," begyndte Lone, mens hun lavede en kop kaffe til mig. "Han har levet med en mindre hjertefejl hele sit liv, og han har haft sukkersyge de seneste 15 år."

"Aha! Okay – andet?" spurgte Tom og sprang op for selv at tage et glas vand. Han tog, hvad der lignede en kuglepen fra inderlommen i sin jakke og rørte rundt i glasset. Jeg kunne ikke selv tie stille mere og blandede mig nu i samtalen.

"Undskyld jeg blander mig Fru. Svendsen," sagde jeg og rystede på hovedet, da hun holdt mælk og sukker frem. "Men hvad får Dem til at tro, at der var noget usædvanligt ved Deres mands død?"

Tom havde åbenbart rørt nok i sit vand og stirrede nu på mig med medfølelse øjne,

som om der var noget, jeg ikke helt havde forstået. Og det var der muligvis; det ville ikke være første gang, det forekom, når man var i nærheden af ham.

"Han havde tinnitus", sagde Lone uden at tøve. Denne gang var det mig, der blev grebet på det forkerte ben.

"Tinnitus?" fløj det ud af mig.

"Ja, en konstant ringetone for ørerne. Det har han haft hele sit liv og vi har begge to lært at leve med det ... havde," rettede hun sig selv.

"Tinnitus. Ja, jeg ved godt, hvad det er. Det jeg mener er, hvordan hænger det sammen med hans død?" spurgte jeg og syntes pludselig selv, at jeg lød voldsom uhøflig. Nok af samme grund overtog Tom samtalen med autoritet i stemmen. Jeg sippede min kaffe.

"Lone. Du har gjort det helt rigtige ved at ringe til os." Tom satte glasset fra sig og rejste sig for at give hende et knus. Hun blev endnu engang overrasket og trak sig lidt tilbage - men tog alligevel imod knuset.

#

En times tid senere sad vi igen i bilen. Tom sad i dybe tanker og trommede på sine lår med begge tommelfingre. Han havde bombarderet Lone Svendsen med alskens spørgsmål om hendes mands død, deres sidste tid sammen og mandens tinnitus.

"Okay, forklar mig så, hvorfor var det vigtigt, at han led af tinnitus?" spurgte jeg og satte bilnøglerne i tændingen.

"Shh! Ikke nu," bjæffede Tom og trommede videre. Bilen startede med et lille host.

"Mmhmm okay, så vi kører hjem nu, går jeg ud fra?" sagde jeg.

"Niks! Vi skal finde en musikforretning. Hvor ligger den nærmeste?"

Tom stoppede trommeriet og tændte for radioen. Han skruede på indstillingsknappen, så der kun kom støj ud af højtalere.

"Øh? Inde i byen ... i gågaden, tror jeg," svarede jeg forvirret. Tom skruede helt op for støjen og sad et øjeblik intenst lyttende.

"Nej, nej!" lød det fra ham. "Duer ikke."

"Hvad? Ingen musikbutik?" Sarkasmen i mit spørgsmål var svær at skjule.

"Jo, for hulen Ole." Han slog mig kærligt på skulderen. "Musikbutikken må være klart bedre end den her støj."

#

"Kan jeg hjælpe med noget?"

Et stort, hvidt smil med lange dreadlocks kom tættere på.

"Måske. Kan du spille guitar?" spurgte Tom. "Elektrisk guitar?"

Smil og dreadlocks sad på ekspedienten i butikken, en yngre fyr.

"Ja, det kan vi allesammen," sagde fyren og nikkede over mod sine kolleger.

"Vi skal kun bruge en af jer," sagde Tom og fulgte efter ekspedienten ind i nabolokalet. Det var propfyldt med elektriske guitarer fra gulv til loft. Fyren greb en guitar, der stod i et stativ og slog et par hidsige rockakkorder an.

"Stop! Stop!" sagde Tom med en høj gennemtrængende stemme. "Vi skal kun bruge en enkelt tone."

Ekspedienten kiggede overrasket på Tom med en bevægelse, så hans dreadlocks fløj bagover.

"Hvilken tone? Kammertonen?" spurgte han, så på mig og lo. Jeg smilede. Tom lo ikke.

"Spil den højeste tone du kan, den allerhøjeste og hold den – uden *distortion*, *Wah wah* og alt det andet gylle, I plejer at bruge," sagde Tom og lukkede øjnene. Ekspedienten kiggede igen på mig og brød så ud i en endnu højere latter.

"Okay. *One high note coming right up.*"

Han løj ikke. Det var en skingrende høj tone, som skar i ørerne med en voldsomhed, der var svær at håndtere med et glat ansigt. Tom begyndte at vandre stille rundt i lokalet med lukkede øjne.

"Hvad laver han?" spurgte ekspedienten.

"Shh!" kom det fra Tom. "Bare spil".

Han gik langsomt rundt med små, mekaniske skridt. Mine egne trommehinder føltes, som om de blev voldtaget og jeg tog mig til ørerne. Tom gik helt tæt på guitaristen.

"Okay, stop så – stop nu!"

Guitaren blev tavs. Heldigvis, tænkte jeg.

Ekspedienten kiggede nervøst på sine kolleger i rummet ved siden af. Nu var han vist kommet godt ud af sin *comfort zone*. Sådan virkede Tom ofte på folk.

"Prøv du, Ole," sagde Tom og trak mig ud i midten af rummet.

"Luk øjnene og forestil dig, at tonen dirigerer dig rundt".

Han nikkede til ekspedienten, der slyngede sine dreadlocks væk fra ansigtet og atter spillede den høje tone.

Jeg gjorde, hvad Tom bad om. For længe siden havde jeg lært blot at adlyde i disse skøre situationer, når det ikke var alt for langt ude. Som regel gik meningen op for mig senere. Jeg forsøgte at bevæge mig rundt i lokalet med lukkede øjne, men det var lettere sagt end gjort. Tonen var stadig voldsom ubehagelig og jeg stødte omgående ind i en forstærker, der stod på gulvet.

"Hmm okay," sagde Tom. "Kunne du føle noget?"

"Ja, jeg har pisseondt i mit knæ nu," svarede jeg lettere irriteret. Tom rystede på hovedet og så meget eftertænksom ud. Ekspedienten satte guitaren på plads.

"Har I tænkt jer at købe noget?" spurgte han nervøst.

"Nej, nej," smilede Tom. "Men tusind tak for hjælpen".

Han ilede ud af butikken.

"Undskyld besværet," mumlede jeg akavet og fulgte efter.

#

Her sad vi så i bilen igen. Tom rodede efter noget i sin taske.

"Hvad gik det ud på?" begyndte jeg. Uden at forvente et klart svar. Tom fremdrog et kulørt magasin fra sin taske og rakte det til mig.

"Mudra og meditation?" sagde jeg og tog imod det. Tom grinede.

"Nemlig, slå op på side ni."

"Lone Svendsen virker ikke som den typiske læser af sådan et blad." Jeg bladrede i magasinet.

"Folk kan overraske dig, Ole. Alle folk har skjulte sider."

Jeg fandt et opslag på side ni, der tydeligvis var indrykket af ham.

"Nyligt afdøde personer med tinnitus efterlyses," læste jeg. Før jeg kunne nå at læse mere, snupede Tom magasinet fra mig igen.

"Jeg indrykkede den i sidste uge. Lone er den første, der har reageret på annoncen," sagde han og stak magasinet i tasken.

"Og NU skal vi hjem, Ole."

Jeg sukkede og vidste, at jeg nok ikke fik flere svar i dag. Bilen startede denne gang uden at hoste.

#

Dagen efter tog jeg bussen ud til Toms lejlighed. Min kæreste skulle bruge bilen til sit arbejde og hun var kørt tidligt. Tom havde begejstret fortalt mig i telefonen, at nu var brikkerne ved at falde på plads og at jeg nok skulle få en forklaring, når jeg kom ud til ham. Han havde også bedt mig om at tage ørepropper i ørerne hele vejen derud og aflægge rapport til ham, om jeg observerede noget usædvanligt undervejs. Her undlod jeg at adlyde. Det lød simpelthen for tåbeligt.

"Morgen, Ole." Tom stod i døren og tog imod mig. "Ingen ørepropper?"

"Nej," svarede jeg blot og undlod at kigge ham i øjnene.

"Trist. Det kunne ellers have været interessant at høre, om du ville mærke en forskel," sagde han og smilede. "Det må blive en anden dag."

Toms lejlighed var, som man kunne forvente det, temmelig rodet. Det var en toværelses med en lille altan. Stuen var fuld af stakkevis af bøger, kasser med bøger, krystaller i alle tænkelige størrelser, farver og former, pyramider, røgelsespinde,

drømmefangere, stearinlys, plakater af spirituelle guruer og tonsvis af andet tingeltangel. Som enhver anden konspirationsteoretikers arbejdsrum (en med respekt for sig selv) var væggene fuldstændigt dækket af diverse avisudklip, fotos, okkulte symboler og computerudskrifter. Der var tegnet og skrevet bittesmå notater på størstedelen af dem med tudser i forskelligartede farver; dog mest med rødt. Intet fjernsyn var at finde i stuen. I stedet stod en gigantisk, pragtfuld udstoppet hanløve foran sofaen med en flot og prangende manke. Den stirrede intenst på én med livløse, grønne glasøjne, uanset hvor i stuen man befandt sig. Loftet var malet som en stjernehimmel, sort med hundredevis af glimtende stjerner; malet med en lysreflekterende sølvfarve.

"Kom herover."

Tom vinkede mig over til væggen lige ved siden af altanen. Her var en række fotos af forskellige mennesker sat fast med tegnestifter i et besynderligt mønster.

"Jeg har undersøgt sagen her i et par uger. Men ville ikke inddrage dig, før jeg havde noget konkret," begyndte han.

"Og det har du nu?"

"Ja, bestemt. Lone fik nogle af de sidste brikker til at falde på plads."

Han tog tegnestiften ud af et foto af et ældre ægtepar. Nu kunne jeg se, at det var Lone Svendsen og hendes afdøde husbond.

"Hvor har du det fra?" fløj det ud af mig.

"Jeg fik det af Lone, lige inden vi forlod hende i går," sagde han lidt småirriteret. "Men det er lige meget. Det er ikke vigtigt."

"Okay," svarede jeg og klappede i.

"Se godt på billedet, Ole. Er det ikke tydeligt, at deres forhold var meget tæt?" Jeg tog billedet fra Tom og stirrede længe på det.

"Jo, det kan man vel godt sige. Det er svært at se på et billede."

"Det er de små detaljer, Ole."

Jeg stirrede mere intenst på billedet. Jeg kunne godt se, at Lone kiggede småforelsket på sin mand og han virkede rolig, tilfreds og stoisk.

"De var vældig glade for hinanden," sagde jeg endelig.

"Ja", sagde Tom. "Det fremgik også af samtalen med Lone i går."

Han tog billedet fra mig igen, fjernede tegnestifterne fra de øvrige på væggen og proppede alle billederne i lommen.

"Det vigtigste Lone fortalte var, at hendes mands tinnitus faktisk forsvandt helt i dagene før hans død."

"Ja, det kan jeg godt huske," sagde jeg. "Han døde af en blodprop i hjernen. Måske havde det haft indflydelse på blodtrykket i hans indre øre og hans tinnitus eller noget i den stil."

"Nej, nej, Ole," indvendte Tom entusiastisk. "Du er på helt galt spor. Tænk meget mere ud af boksen. Lone fortalte, at han også havde forandret sig de sidste dage. Han virkede pludselig mere glad og fri."

"Det tror da pokker, hvis hans tinnitus var væk," udbrød jeg. Tom lo og trak mig ud midt i rummet.

"Her!" sagde han og stak mig en sort plastikdums med knapper og håndtag på. Det var en fjernbetjening til en radiostyret bil. Jeg trykkede lidt på det hele og en lille fjernstyret bil kom drønende ud fra sit skjulested under sofaen. Jeg ramte løvens poter med et bump. Den så ikke tilfreds ud.

"Øhm ja!?" sagde jeg og kiggede spørgende på Tom.

"Sluk fjernbetjeningen," grinede han. Det gjorde jeg så.

"Hvordan tror du, bilen har det nu?"

#

En halv times tid senere sad vi på den lokale café. Jeg måtte have noget stærkt og havde bestilt en dobbelt espresso. Tom nippede til sin grønne the.

"Så din teori er, at Lones mand var fjernstyret via sin ... tinnitus?" begyndte jeg tøvende og kiggede rundt, for at sikre mig, at ingen lyttede med.

"Ikke fjernstyret – mere ... påvirket. En hjernevask af en art. Og det er mere end blot en teori på nuværende tidspunkt," svarede Tom roligt. "Men det er ikke bare ham. Se her." Han havde taget alle billederne med i sin lomme og lagde dem foran mig i samme mønster, som de havde siddet på væggen.

"Alle disse tolv mennesker er døde indenfor de seneste to år i Danmark og alle havde tinnitus."

Jeg var blevet vant til Toms skøre teorier, der ofte var så langt ude, at de fleste folk nok ville erklære ham klar til *den lukkede*. Lidt skør var jeg jo nok selv, når jeg blev ved med at hjælpe ham og altid var en smule fascineret af hans underlige indfald.

"Bente har skaffet mig billederne og først nu er det hele ved at falde på plads," sagde Tom.

Bente var hans søster; faktisk var de tvillinger. Hun arbejdede hos politiet. Det var klart bundulovligt, det de havde gang i; men Bente anså nok Tom for rimelig harmløs i den store sammenhæng.

"Men hvem?" indvendte jeg. "Hvem skulle gøre det? Hvorfor og hvordan?"

Jeg kunne ikke få det til at hænge sammen i mit forvirrede hoved.

"Et skridt ad gangen, Ole," sagde Tom roligt. "Jeg har ideer, tonsvis faktisk, men lad os vente og se."

"Men altså!" stønnede jeg. "Mange mennesker har tinnitus. Sikkert millioner over hele jorden."

"Jo, jo," smilede Tom. "Captain Kirk havde tinnitus."

Jeg sukkede frustreret og gik op for at betale espressoen.

#

"Vi skal til Rundetårn," sagde Tom og slukkede telefonen.

"Hvem talte du med?" spurgte jeg.

"Aner det ikke. Han virkede lidt småskør," var svaret.

Når Tom mente nogen var småskør, var der helt sikkert noget om snakken. Han burde vide.

Vi fangede bus 350S ind mod byen og var nødt til at stå op hele vejen. Bussen var propfuld. Tom stod smilende og smånyttede. Mine tanker flød over af spørgsmål; men det

var jeg efterhånden vant til og var ikke noget nyt. Jeg var tavs hele vejen. Her var lidt for mange mennesker til at stille Tom spørgsmål om sagen. Dette var kun en hævning for mig selv, vidste jeg. Tom havde ofte ført åbne samtaler om vores sager på offentlige, menneskefyldte steder, hvor nysgerrige folk kunne få sig et chok – eller et billigt grin, afhængigt af perspektivet.

Bussen ankom til Nørreport St. og vi fortsatte med hastige skridt i retning af Rundetårn. På vej ned ad Købmagergade begyndte det at regne. Jeg trak kraven på min jakke lidt op og vi satte tempoet i vejret. Vi nåede Rundetårn uden at blive helt gennemblødte og rystede begge det meste vand af os, før vi begav os op ad den snoede gang mod toppen af tårnet.

På toppen af Rundetårn stod en mand i sort jakke med en paraply. Som i en anden spionfilm, tænkte jeg. Tom gik over mod manden og rakte ham hånden.

"Eske – Tom Eske," sagde han. "Du ringede?"

Den fremmede tog imod Toms hånd.

"Ja. Kald mig John," svarede han og kiggede interesseret fra Tom til mig. Han så ud til at være i trediverne, havde halvlangt, blondt eller gyldent hår og så i det hele taget temmelig venlig og rar ud. Mine tanker om spioner og snigmordere forsvandt helt, da et kæmpe smil bredte sig over hans ansigt. Denne rare fornemmelse af tillid til manden forsvandt helt, det øjeblik Tom åbnede munden.

"Du er tidsrejsende," konstaterede Tom roligt, som om det var det naturligste i verden. Manden så på ham med et skeptisk blik.

"Hvorfor tror du det?"

"Okay, tre ting," begyndte Tom. "For det første giver du mig venstre hånd. De fleste folk med et gran af kulturel forståelse ville have taget paraplyen i den anden hånd og givet mig den højre. For det andet vil du mødes her af alle steder. Kun turister, spioner eller tidsrejsende vil absolut mødes ved Rundetårn. Og for det tredje er dit navn tydeligvis ikke dit rigtige navn; men en hentydning til en anden tidsrejsende – John Titor."

Her var noget konspirationsteoretisk, som jeg undtagelsesvis vidste noget om og jeg afbrød Toms enetale.

"Men," indvendte jeg. "... hele sagen om John Titor var et *hoax*. Noget en advokat i

Florida havde fundet på."

Tom så igen medfølelse på mig.

Manden stirrede overrasket på Tom, men brød så ud i en varm latter.

"Okay," lo han. "Jeg er ikke John Titor, men jeg har et uhyre vigtigt budskab til jer."

"Ja?" sagde Tom blot. Han studerede fortsat manden indgående.

"Det I arbejder på nu er meget farligt," sagde manden i et mere alvorligt toneleje. Men han beholdt smilet på.

"Det ved jeg," svarede Tom i samme alvorlige tonefald.

"Så ved du måske også, at der er ting, som verden ikke er klar til at vide endnu?" spurgte manden og så Tom direkte i øjnene.

"Ja, for eksempel at Will Smith og Jada Pinkett stadig er gift," sagde Tom og bevarede den seriøse mine. Manden lo igen.

"Hør Tom ... ," smilede han og forsøgte helt åbenlyst, at bryde den sobre stemning, han selv havde bidraget til at skabe. "Jeg kan ikke forhindre jer i at bruge jeres tid på dette ... projekt; blot må jeg advare om, at det er en farlig retning, I bevæger jer i. Der er kræfter. Voldsomme kræfter på spil."

"Tak for tippet," sagde Tom. "Vi skal nok lade være med at sparke til bikuben ... medmindre bierne ikke er hjemme."

Han blinkede til mig. Jeg smilede usikkert og forsøgte at se ud, som om jeg forstod en hemmelig, indforstået vittighed. Manden lo igen og nikkede.

"Fint, fint, Tom," sagde han endelig. "Jeg ønsker jer al mulig held fremover. Vi ses næppe igen."

Med disse ord slog han parablyen sammen og forsvandt nedad den snoede gang mod Købmagergade.

Vi stod tilbage i den silende regn og så på hinanden. Nu var vi gennemblødte.

"Held er for amatører," konstaterede Tom.

#

Morgenen efter vågnede jeg og følte mig meget træt. Jeg havde haft svært ved at falde i søvn og havde sovet uroligt hele natten. Tankerne fløj rundt i hovedet på mig. Havde vi virkelig rodet os ud i noget farligt? Hvem var manden, vi havde mødt? Og hvad var det for voldsomme kræfter, han havde advaret os imod?

Alle dette optog mig, mens jeg kørte ud for at hente Tom. Jeg havde egentlig mest lyst til at fortælle ham, at jeg ville trække mig fra sagen; men min nysgerrighed var alligevel for stor. Mødet med den mystiske fremmede havde overbevist mig om, at der var mere ved denne sag end blot Toms vilde fantasi.

Tom var tilsyneladende slet ikke påvirket af gårsdagens hændelser og var i strålende humør, da jeg ankom. Han skulle lige skille sig af med skraldeposerne, før vi kunne køre og gav mig en iskold cola, mens han satte sig ind i bilen. Jeg tøvede, men tog alligevel imod den.

"Fra Bente," sagde han. "Jeg drikker ikke det stads, men du kan vist godt li' det?"

"Jo tak, det er okay," svarede jeg og satte colaen fast i flaskeholderen bag håndbremsen.

"Hvem var ham fyren, vi mødte i går?" sagde jeg i håb om at få afklaret nogle af mine mange spørgsmål og få lidt fred i sindet.

"Aner det ikke," sagde Tom blot. "Jeg ved ikke mere om ham end dig, Ole. Men som sagt, tror jeg ikke, at han er fra vores tidslinje."

"Men altså – arhh!" udbrød jeg. "Hvordan er det muligt? Hvordan ved han noget om sagen og om os? Hvad får dig til at tro, at han ikke er morderen?"

Min stemme blev skinger af ophidselse og jeg hostede lidt diskret i forsøg på at skjule det.

"Ole ...," afbrød Tom. "Drik colaen. Bevar roen. Du er på vej i den helt gale retning." Han grinede fjoget. Noget der bestemt ikke lagde en dæmper på min frustration.

"Vi skal lige forbi Troels en smut," sagde han og kikkede sikkerhedsselen på plads. Jeg tog et par dybe åndedrag.

"Okay. Vi kører ud til Troels," mumlede jeg og startede bilen. Tom sad igen i dybe tanker.

"John er ikke morderen," sagde han så pludseligt – med kraftigt tryk på benægtelsen.

"Hvordan kan du være sikker?" spurgte jeg i et mere kontrolleret toneleje.

"Der er ikke nogen morder," sagde han. "I hvert fald ikke i traditionel forstand."

"Kan du forklare det?"

Jeg kiggede kortvarigt på ham og så tilbage på vejen.

"Ja, du tænker for traditionelt her, Ole," sagde Tom. "Det er slet ikke en mordsag. Disse folk er sikkert døde af vidt forskellige årsager. Det interessante er deres tinnitus."

"Så vi efterforsker ikke mord ... men tinnitus?"

Jeg sagde det i et noget sarkastisk tonefald. Som om der var noget specielt ved det, tænkte jeg for mig selv.

"Nemlig," istemte Tom og kvikkede op. "Tinnitus er noget helt specielt, en anomali af en art. De mennesker kan høre noget, vi andre ikke kan. Et signal af en art. Det er derfor vi er på sagen."

#

Troels Joensen var et geni, havde Tom ofte fortalt mig. Der var intet, han ikke kunne bygge eller konstruere ud af næsten ingenting. Engang havde han ombygget et par solbriller til at kunne benyttes i det infrarøde spektrum. Lidt af en præstation, når man tænker på, hvor kluntet infrarødt udstyr ellers normalt var. Troels var indehaver af et lille autoværksted. Hele den ene fløj af værkstedshallen var dog indrettet til laboratorium og værksted for alle andre ting end biler.

"Hej. Er her nogen?" råbte Tom ind i værkstedshallen.

"Hej Tom. Kom bare ind," lød en stemme og Troels kom op fra mekanikergraven under en varevogn. Han tørrede olie af sine hænder i et spraglet håndklæde og gav os hånden. Troels var i slutfyrrerne, havde ultrakort, karseklippet hår og lignede næsten en kommandosoldat.

"Hej," sagde jeg og gav ham hånden.

"Hvad kan jeg gøre for jer i dag," spurgte Troels og gik over mod laboratoriet. Vi fulgte med.

"Kan du huske, at vi for nogle år siden eksperimenterede med et apparat, der kunne påvirke pinealkirtlen?" spurgte Tom.

"Naturligvis," svarede Troels. "Det var da Bente havde en kundalinirejsning."

"Nemlig," sagde Tom. "Vi fandt et frekvensområde, der fik hendes kundalinienergi til at falde til ro. Kan du huske, hvad det var?"

Troels rodede med en kaffemaskine og satte et filter i.

"Kaffe?" spurgte han.

"Jo tak," sagde jeg.

Tom rystede på hovedet.

"Jeg har stadig notaterne og apparatet liggende i mit *to-do*-skab et eller andet sted," sagde Troels. "Det er der, jeg opbevarer alt det, som der skal eksperimenteres mere med, når jeg engang får tid."

"Der er hemmeligheder nok til at holde hundredevis af forskere beskæftiget i mange, mange år," sagde Tom.

"Arr!" indvendte Troels. "Ikke mere end fem år – højest." De lo begge højlydt.

"Du kan selv snuppe en kop kaffe, når den er klar, Ole," sagde Troels og luntede over mod den anden ende af værkstedet. Han forsvandt gennem en dør og var væk i næsten ti minutter. Jeg nåede at drikke to kopper kaffe i den tid.

"Så du mener, at de afdøde folks tinnitus hænger sammen med kundalini kraften og pinealkirtlen," sagde jeg til Tom. Det var ikke ment som et egentligt spørgsmål, for jeg vidste godt, hvad han ville svare; mere en konstatering for mig selv.

"Jeps," svarede Tom alligevel. "Pinealkirtlen er slutmålet for kundalini kraften. Faktisk er det også den, der får os til at falde i søvn om natten ved hjælp af melatonin – et søvnhormon"

"Okay," konstaterede jeg. "Tror du, at alle ofrene har haft kundalinirejsning?"

"Hov! Det er godt tænkt, Ole," sagde Tom og kvikkede op. "Det er nok svært at undersøge til bunds, men jeg sætter Bente på sagen. Må jeg låne din mobil?"

Jeg gav ham mobilen og han gik ud af værkstedet for at ringe til sin søster.

Jeg hældte en ny kop kaffe op og forsøgte at tænde for en gammel radio, som Troels

havde stående. Tom kom tilbage og rakte mig mobilen.

"Det var nok Lone Svendsens mand, der havde abonnement på meditationsmagasinet," sagde jeg.

"Det tror jeg også," svarede Tom.

"Fik du fat i Bente?"

"Yes, hun er på sagen."

I samme øjeblik kom Troels tilbage. Han slæbte på en stor papkasse.

"Undskyld ventetiden. Den var gemt godt væk," sagde han og rakte Tom kassen. "Tag bare det hele med. Jeg får alligevel ikke kigget nærmere på det foreløbigt."

"Tak Troels," sagde Tom og vandrede ud af værkstedet med kassen under armen. "Vi ses!"

"Ses!" råbte Troels og forsvandt ned i mekanikergraven igen.

#

Nogle timer senere stod vi i en grisestald. Hvordan Tom havde fået lov til at komme herind, havde jeg svært ved at forestille mig. En overdreven flink griseavler havde lukket os ind og jeg kunne kun tænke mig, at han måtte skyldes Tom en tjeneste.

Der måtte være hundredevis af svin fordelt i båsene i stalden og lugten var uudholdelig.

"Hvad laver vi her?" spurgte jeg. "Kunne vi ikke lave dine eksperimenter et sted, hvor lugten er mindre slem?"

"Jo, det kunne vi sagtens," svarede Tom. "Men så røg vi nok i fængsel".

Han stillede papkassen fra Troels på gulvet, åbnede den og fremdrog et apparat eller instrument, der mest af alt lignede en lille futuristisk *walkie talkie*.

"Jeg håber, han har ladet batterierne sidde i," sagde Tom. "Ellers har vi et problem". Han skruede på et par knapper og der kom lys i displayet. En lille nål svingede op og ned ad en skala, når han drejede på en knap. Alle grisene i rummet begyndte at skriges og et inferno af larm brød ud.

"Sluk," råbte jeg og holdt mig for ørerne. "Sluk for den!"

"Undskyld Ole," sagde Tom. "Jeg skal lige finde ud af noget".

Han skruede op og ned på knapperne og svinene faldt til ro igen. Tom tog en stak papirer op af kassen.

"Så vidt jeg husker, var der en frekvensskala et sted," sagde han og bladrede i papirerne.

"Nu får vi vel ikke problemer med grisefarmen ... eller dyreværnet?" spurgte jeg.

"Nej, nej," sagde Tom. "De tager ikke skade. Det er ikke værre, end når de skal have mad."

"Hvilket også kan være slemt nok," sagde jeg og fik i samme øjeblik øje på en række øreværn, der hang på væggen. Jeg fløj straks derover og trak et sæt ned over mine egne ører. Jeg tog et sæt med tilbage til Tom, men han rystede på hovedet og tog ikke imod det.

"Hmm 7 hertz," mumlede han for sig selv. "I det område."

Han bladrede videre i papirerne.

"Så grise har også en pinealkirtel?"

Jeg forsøgte at sætte en samtale i gang.

"Ja, de har også meget andet," svarede Tom distræt. "De minder om os på mange flere måder, end folk normalt indser."

"Eller vil indse," tilføjede han.

Han begyndte at finjustere på instrumentets knapper og tog så alligevel høreværnet på. Hvis bare der også var næseklemmer, man kunne låne, tænkte jeg.

"Over 20kHz," mumlede han videre. "Nej, nej. Longitudinalbølgen er for bred
hmm."

Han skruede videre.

Med et begyndte grisene at hvine og skrigte igen. Denne gang var jeg ligeglad og justerede tilfreds mine høreværn. Pludselig stoppede hvineriet og alle grisene faldt til jorden i samlet flok – som på kommando. Jeg kiggede overrasket på Tom.

"Er de døde? Har du dræbt dem?" spurgte jeg nervøst.

En masse besynderlige lyde begyndte at brede sig i stalden. Det var ... snorkelyde!

"Nej, de sover," konstaterede Tom tørt.

#

Hvilken forklaring han havde givet griseavleren bagefter, fandt jeg aldrig ud af, men den må have været interessant. Da vi senere sad i bilen på vej mod København igen, ringede Bente. Tom tog telefonen, der sad fastspændt i plastikholderen foran gearstangen.

"Ja, søs," sagde han nonchalant. "Okay, aha, interessant, ja. Hej hej."

"Hvad sagde hun?"

Jeg drejede bilen rundt i et sving. Det var småtåget og jeg kørte ikke synderligt stærkt.

"Hun havde kun fundet dokumentation for, at tre ud af de tolv afdøde havde lidt af kundalinirejsning eller meditationspsykose, som det hedder i *fagsproget*."

Han lavede usynlige anførselstegn i luften ved det sidste ord.

"Men Lone Svendsens mand var en af dem," fortsatte han.

"Okay. Tror du, det hænger sammen med, at hans tinnitus forsvandt i dagene før hans død?" spurgte jeg og satte bilen i fjerde gear på en lang lige strækning.

"Ja, det tror jeg bestemt. Kundalinikraftens egentlige formål er at vække en slumrende spiritualitet," svarede Tom med en alvorlig mine, der var ham meget ukarakteristisk.

"Er du klar over, hvilken teknologi, vi har fået fingrene i her?" spurgte jeg. "Det er jo vanvittigt farligt og kan bruges til alt muligt. Bankrøverier ... kontrol af mennesker ... statskup!"

Jeg blev mere og mere ophidset og forarget over mulighederne.

"Hmm ... jo det," sagde Tom. Hans alvorlige mine forsvandt. "Den kan jo sikkert også kurere søvnløshed."

"Så fandt du ud af noget ved det staldbesøg eller var det rent spild af tid?"

Min ophidsede sindstilstand fik spørgsmålet til at lyde lidt mere fjendtligt end det egentlig var tænkt.

"Jeg fandt et signal, Ole," sagde Tom i et mere venligt tonefald end normalt. "Ser du. Der har gennem hele verdenshistorien været rygter, myter og historier om et signal, der ligger lige over grænsen for det hørbare frekvensområde for os mennesker og altså også for grise."

Han tog apparatet frem.

"Hvad skulle det være for et signal," spurgte jeg - nu lidt nysgerrig.

"Et kontrolsignal af en art. Ingen ved, hvad det er. Men jeg fandt det og forstærkede det for grisene i stalden med apparatet her. Den forstærkede virkning fik dem til at falde i søvn."

Den skulle jeg lige fordøje og sad et øjeblik i mine egne tanker. Tom afbrød tavsheden.

"Hvis det virker på svin, fungerer det også på mennesker," sagde han og begyndte spontant at dreje på apparatets knapper.

"Tom!" udbrød jeg så voldsomt, at bilen lavede et udsving på den smalle vej. "Er du vanvittig? Du kan ikke rode med det nu, mens vi kører bil!"

En meget høj ringetone fyldte med et min bevidsthed og jeg fornemmede en svag varme brede sig i ryggen.

Det sidste jeg husker var, at jeg forsøgte at rette bilen op – før jeg mistede bevidstheden og synet af den smalle, tågede landevej svandt bort.

#

Jeg slog øjnene op. Bilen holdt i grøften op mod en lille skov. Heldigvis virkede det ikke som om, der var sket noget alvorligt. Vi var stadig langt ude på landet og havde ikke kørt særligt stærkt på de tågede, mindre veje. Tom sad ved siden af og snorksov. Apparatet var gledet ud af hans hænder og lå på gulvet, mellem hans fødder. Jeg havde en voldsom ringen for ørerne og gned mit hoved. - Åh nej! Det ringede for mine ører!

"Vågn op," råbte jeg og ruskede i Tom. "Vågn op – dit store fjols!"

Tom begyndte at komme til sig selv. Han strakte sig og gabte søvnigt.

"Hovsa," sagde han blot.

"Hvad tænker du på, mand? Du kunne have slået os ihjel."

Jeg var pænt ophidset og adrenalinen pumpede rundt i mine årer.

"Og nu har jeg tilmed fået tinnitus!"

"Også her," svarede Tom. "Det ringer for mine ører ... interessant".

"Interessant?" udbød jeg chokeret og følte trang til at tage kvælertag på ham, men fik bekæmpet den impuls.

"Hov! Der kommer John," sagde Tom og pegede op mod bakspejlet.

"Hvad?"

Jeg hævede blikket og ganske rigtigt. Der kom John med det lyse hår og den sorte jakke vandrende i vejkanterne - ud af den svage tåge og hen mod bilen. Der var tilsyneladende ikke andre vidner i nærheden, der havde overværet vores uheld.

John nåede helt hen til bilen og satte sig ind på bagsædet bag mig.

"Jeg advarede jer jo," sagde han. "Det var ikke meningen, at vi skulle ses igen."

Hans stemmeføring var stille og virkede beroligende på mig. Betydende nok givet den nuværende situation. Tom samlede instrumentet op fra gulvet og løsede sin sikkerhedssele.

"Hej John," sagde han. "Vi havde lige et mindre uheld. Det var lidt udenfor planen."

"Jo det," sagde John.

"Vi fik ved et tilfælde kalibreret vores egen energi," fortsatte Tom. "Nu er signalet helt tydeligt for os begge to. Det ringer i vores ører."

"Okay."

John rakte hånden frem mod Tom.

"Jeg må hellere tage den der. Troels havde den egentlig kun til låns og den har vist forvoldt nok problemer nu."

"Ah! Så du kender Troels," sagde Tom. "Det giver mening."

"Naturligvis," sagde John og jeg kunne se i bakspejlet, at han smilede. "Jeg vil nu gøre jer en kæmpe tjeneste, begge to."

Han tog imod instrumentet fra Tom, tændte for det og begyndte at justere på knapperne.

Så pludseligt som det var opstået, forsvandt vores tinnitus. Jeg følte en underlig varm fornemmelse gløde langs min rygrad.

"I er frie nu – helt frie," sagde John stadigt smilende. "I er blandt nogle ganske få mennesker, der nu er helt og aldeles, absolut frie."

Jeg forstod ikke et ord af det hele. Men Tom blev ellevild af begejstring.

"Yes!" udbrød han frydefuldt. "Det skal vi ikke glemme dig for, John."

"Jo, glem det. Vær søde at glemme det," sagde John med dæmpet stemme og steg ud af bilen. "Jeg er nødt til at smutte, men jeg tror jeres bil fungerer fint og I er vist ikke kommet alvorligt til skade?"

"Nej, vi klarer os," sagde Tom med et grin. "Tak. Tak. Tusind tak."

"Inden du forsvinder igen," indskød jeg. "Hvad var det for voldsomme kræfter, som du advarede os imod?"

"Tja, I opdagede jo selv nogle af dem," svarede John smilende. "Der er mere mellem jord og luft eller hvordan det nu er I siger."

"Himmel og jord," rettede Tom. "Mere mellem himmel og jord."

"Præcist," sagde John og vinkede. "Hej, hej!"

Han vandrede ned ad landevejen med det futuristiske apparat mellem hænderne. Snart var han ude af syne og forsvundet i tågen.

Jeg gned mine ører. Var ringetonen virkelig væk? Havde John, den mystiske, sortklædte mand, kureret os for tinnitus? Ja, det virkede sådan.

"Er du klar over, hvad det betyder?" spurgte Tom begejstret.

Jeg rystede på hovedet.

"Ikke alene kan vi ikke høre kontrolsignalet mere. Vi er helt frigjort fra det!"

"Øh okay ... hvad betyder så det?" spurgte jeg skeptisk.

"Det er der ingen, der ved," sagde Tom. "Signalet har altid været der ifølge gamle, mystiske tekster, som jeg sagde tidligere. Jeg har altid ment, at det var korrekt. Fordi alle folk med tinnitus op gennem verdenshistorien har hørt dette signal. De har på en eller anden måde fået ændret tilstanden i pinealkirtlen, så de kan høre signalet. Ligesom det skete for os."

Han stoppede for at få vejret og det gav mig lejlighed til at kommentere på den lange smøre.

"Men," indskød jeg. "Hvad skulle det være for et signal? Med hvilket formål? Hvem er skyld i det?"

"Spørgsmål ingen kan svare på ... endnu. Med undtagelse muligvis af John. Ærgerligt han skred så hurtigt. Det er et signal, der påvirker folks tanker og adfærd. Helt sikkert et kontrolsignal eller en subliminal kontrolmekanisme af en art. Så meget ved jeg. Hunde har altid hørt det og forsøgt at gøre os opmærksom på det. Det er derfor de har så tæt et forhold til mennesker og er så trofaste. De forsøger at fortælle os noget. Hunde er ofte glade og forsøger at kvikke os op."

"Stop!" sagde jeg. "Nu kommer vi lige langt nok ud."

Jeg rystede instinktivt på hovedet.

"Tænk over det, Ole," sagde Tom. "Hvorfor er hunden menneskets bedste ven?"

"Hvad med folk, der er døve?" sagde jeg skeptisk.

"Hvad med dem? Døve mennesker kan også lide af tinnitus. Signalet bliver ikke hørt af det fysiske øre, men påvirker som sagt pinealkirtlen, der sidder dybt inde i hjernen."

"Så hvad døde Lones mand og de andre af?" spurgte jeg.

"Aner det ikke," sagde Tom. "Selv folk med tinnitus dør af naturlige årsager. Men nogle af dem er nok døde af en overbelastning af hjerne- og nervesystemet, som kundalinikraften kan være skyld i."

Min indre skeptiker blev en smule provokeret af Toms skråsikkerhed.

"Hvad med os?"

Han slog ud med armene og lo.

"Vi er jo fri for det nu – begge to. Fri for signalet. Takket være John. Det kan kun være i vores favør. Det bliver sgu da spændende at se, hvilken effekt det får. Hvad vi ikke har været bevidste om hele vores liv. Kan du ikke mærke det?"

Jeg tænkte, at det lød som noget forvrøvlet vås. Men jeg måtte indrømme, at jeg følte mig fri på en besynderlig, ny måde. På sin vis mere vågen; en fornemmelse jeg ikke havde oplevet helt sådan før. Jeg rystede det hurtigt af mig igen.

#

Vi fik skubbet bilen op på vejen igen. Der var ikke sket det store og vi kunne snart køre videre ind mod København. Hvor heldige havde vi ikke været, tænkte jeg. Det kunne være gået meget værre. Vi sad et par minutter i komplet tavshed. Jeg forsøgte at fordøje dagens begivenheder.

"Syvsover," udbrød Tom spontant.

Jeg kiggede på ham med vantro.

"Hvad for noget?" spurgte jeg forvirret og lød nok en smule fornærmet.

"Ikke dig. Til logoet. Bureauets logo," svarede han. "Den er kvik. Kan du huske, hvad den sagde til Alice ved teselskabet med hattemageren?"

"Øh nej."

"Det er der ingen, der kan," sagde Tom og lo.

Han nikkede for sig selv og så svært tilfreds ud.

...fortsættes i en anden tid - et andet sted.

(Følg Tom og Oles videre eventyr i "Thulesingulariteten" fra Forlaget Mellemsgaard, maj 2020)